

Ο Ντίνος, αφού έχουμε περάσει τις πρώτες, πιο κατακόρυφες, σχοιινιές.

μεγάλοι και μικροί

“Μάλλον τους έβαλα δύσκολα”, σκέφτομαι. Τα παιδιά μπροστά μου είναι ήσυχα και με ακούν με προσοχή να διαβάζω και να επεξηγώ τα θέματα. Έχουμε εξετάσεις Ιουνίου, και οι μαθητές της Γ' γυμνασίου γράφουν χημεία.

Μόλις δύο μέρες πριν, με άλλους, μεγάλους μαθητές μου, ήμασταν κρεμασμένοι σε ένα ρελέ στα Μετέωρα. Και αυτοί με άκουγαν με προσοχή. Εξηγούσα πώς ασφαλιζόμαστε από πάνω, πώς δηλαδή ανεβάζουμε ταυτόχρονα δύο άτομα ώστε να κερδίζουμε χρόνο. Έχουμε μία σχολή αναρρίχησης μέσου επιπέδου και μεταξύ άλλων, κάνουμε διαδρομές πολλαπλών σχοιινιών. Ο μεγαλύτερος από τους μαθητές μου είναι 45άρης, ο μικρότερος 20άρης.

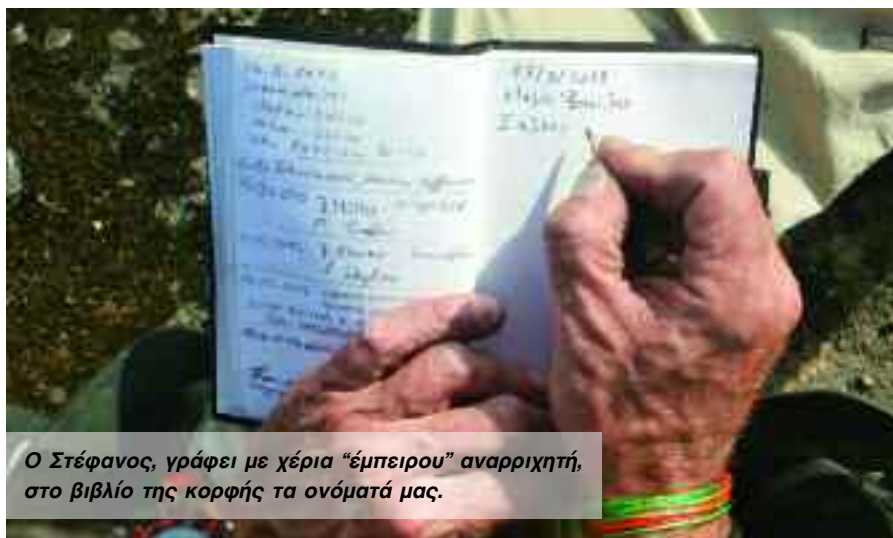
Οι μεγάλοι αυτοί μαθητές μου, εκτός από έναν που με φωνάζει μπαμπά, με φωνάζουν Τζώρτζη ή “δάσκαλο”. Μεταξύ αστειού και σοβαρού. Τα παιδιά πάλι στο σχολείο με λένε “κύριο” ή κύριο Μηλιά. Και εδώ δεν έχει ούτε αστεία ούτε σοβαρά. Και εγώ, Τζώρτζης, κύριος και δάσκαλος ή κύριος Μηλιάς δείχνω και εξηγώ. Δείχνω το πώς και εξηγώ το γιατί. Πώς είναι φτιαγμένα τα μόρια και πώς κάνουμε ραπέλ. Γιατί είναι επικίνδυνο να προσθέσουμε νερό σε πυκνό θειικό οξύ και γιατί είναι επικίνδυνο να ασφαλιζόμαστε μακριά από το βράχο χωρίς να είμαστε δεμένοι.

“Μάλλον τους έβαλα δύσκολα”, σκέφτομαι και κοιτάω την ορθοπλαγία μπροστά μας. Βρισκόμαστε στο 4ο ρελέ μίας από τις πιο όμορφες, κλασικές και μεγάλες

διαδρομές των Μετεώρων, το “πιλιέ των ονείρων”. Τα ρελέ είναι κρεμαστά, με όλες τις δυσκολίες που αυτό συνεπάγεται και οι μαθητές μου δε βολεύονται με τίποτε. Είμαστε ψηλά, δεν έχουν ξαναπάει τόσο ψηλά, και παρόλο που είχαν φέρει νερό μαζί τους, ήδη διψάνε. Στο ρελέ, τα σχοιινιά τους φεύγουν δεξιά και αριστερά, τα πόδια και η μέση πονάνε και η δήλωσή μου ότι έχουμε ακόμη τουλάχιστον άλλο τόσο δεν τους ενθουσιάζει. Χτυπάει το τηλέφωνο. Είναι από την άλλη

ΤΟΥ
Τζώρτζη Μηλιά

Ο Στέφανος, γράφει με χέρια “έμπειρου” αναρριχητή, στο βιβλίο της κορφής τα ονόματά μας.

Επιτέλους σε οριζόντιο έδαφος! Η θέα, θεική, όπως μόνο στα Μετέωρα μπορεί να είναι.

ομάδα Έκαναν την "πίπτουσα σταγόνα" και έχουν ήδη τελειώσει. Σε λίγο ξεκινάνε τα ραπέλ. Τους ζηλεύουμε.

Η κλίση όμως στις επόμενες σχοινιές σπάει. Τα επόμενα ρελέ είναι πιο άνετα και τα σχοινιά μας μπορούμε πλέον να τα ακουμπάμε κάτω, χωρίς να πρέπει να τα βάζουμε "μουστάκια" μπροστά μας. Όλα είναι πιο εύκολα, εκτός από τη δίψα και την κόπωση. Είμαστε αργοί. Ο Στέφανος παθαίνει κράμπες στα δάχτυλα και καθυστερεί πολύ να βάλει και να βγάλει τα παπούτσια του, ο Ντίνος, συνήθως ομιλητικός είναι ήσυχος και ο Βασίλης, το μέλος της παρέας που με φωνάζει μπαμπά, με κοιτάει ερωτηματικά. Τι θα γίνει, θα φτάσουμε κάποτε; Λίγο ακόμη. Μία τελευταία σχοινιά, ένα περασμάκι και ο κόσμος ξαναγίνεται οριζόντιος. Ο ήλιος είναι χαμηλά, τα χρώματα υπέροχα, οι σκιές μας τεράστιες. Ακολουθούμε το μονοπάτι που οδηγεί σε μερικά λεπτά στην κορυφή του φοβερού αυτού πύργου των Μετεώρων, του Αγίου Πνεύματος. Οι μαθητές μου αλλάζουν διάθεση. Τη δίψα, την κόπωση και το φόβο, νικάνε η ομορφιά και η γαλήνη. Υπογράφουμε στο βιβλιαράκι της κορφής και βγάζουμε φωτογραφίες. Χαλαρώνουμε. Δεν μας κάνει καρδιά να ξεκινήσουμε τη διαδικασία της κατάβασης. Κι ας διψάμε. Το αποφασίζουμε και ξεκινάμε με ένα μικρό ραπέλ από ένα πολύ στριμωγμένο ρελέ. Δεν θέλω να τους αφήσω μόνους τους και να φύγω για να ετοιμάσω το επόμενο ραπέλ οπότε στα δύο επόμενα ρελέ για τα ραπέλ είμαστε και οι τέσσερις παρέα. Ο ένας πάνω στον άλλο κυριολεκτικά. Και όταν φθάνουμε κάτω τους λέω ότι έχουμε μπροστά μας και ένα εικοσάλεπτο περπατημάκι. Και στη συνέχεια, με το σκοτάδι πλέον να έχει πέσει, χάνω το μονοπάτι και μπλέκουμε στους αγρούς. Και βγαίνοντας μέσα από τα αγκάθια και τα βάτα στην άσφαλτο, επιτέλους πολιτισμός, κινούμαστε προς τη λάθος κατεύθυνση για να βρούμε τα αυτοκίνητά μας. Κατηφορίζουμε για 10-15 λεπτά μέχρι να το καταλάβουμε. Αφήνουμε τα πράγματά μας κάτω, "περιμένετε εδώ" τους λέω και φεύγω ελαφρύς, χωρίς μποντριέ και σιδερικά να κουδονίζουν, μιστρέχοντας και μισογελώντας, να φέρω το αυτοκίνητο.

Στην κορυφή του «Αγίου πνεύματος». Ο ήλιος είναι πλέον χαμηλά και επικρατεί ομορφιά και γαλήνη.

Ελάτε μαζί μας!

Καλοκαιρινά Camps για παιδιά και νέους 7 - 15 και 13 - 18 ετών

Ελάτε μαζί μας!

Θα περπατήσουμε, θα σκαρφαλώσουμε, θα κατακτινώσουμε, θα κάνουμε ποδήλατο, κανιόκ και ράφτινγκ. Πάντα με μέγιστη ασφάλεια και κόφι, χωρίς στους συνεργάτες μας που είναι εκπαιδευτικοί και ειδικά των σπορ στη φύση.

Πρόγραμμα Καλοκαίρι 2013

- ▶ Multi-sports camp στα Μετέωρα στο MILIAS CAMPS VILLAGE για παιδιά 7 έως 15 ετών 24/6-1/7, 1-6/7, 8-15/7, 15-22/7, 22-29/7 (στη Δευτέρα σε Δευτέρα).
- ▶ Multi-sports camp σε Σέινο και Περίοσο για παιδιά 7 έως 15 ετών 24/6-1/7, 1-6/7, 8-15/7, 15-22/7, 22-29/7 (στη Δευτέρα σε Δευτέρα).
- ▶ Ορειβάσιο σε Γκιώνα. Βασίζουμε στη Ομάμη για παιδιά και νέους 13-18 ετών. (15-22/7 και 22-29/7).
- ▶ Θέσπετο for ancient trails σχεδιασμένο για παιδιά και νέους από 10 ετών και άνω αλλά και Έλληνες 13-18 ετών με στόχο τη γνωριμία με την Ελλάδα μέσα από τα σπορ. (15-20/7).

Επικοινωνήστε μαζί μας
ή ρηθείτε στο site μας για περισσότερες
Σας περιμένουμε!

ΑΠΟ ΤΟ 1986 ΠΡΩΤΟΠΡΟΦΙ ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΧΩΡΟ

Des Milias, εκπαιδευτικός, καθηγητής φυσικής αγωγής,
Γιάννης Μιλιάς, εκπαιδευτικός, προπονητής ορειβάσις, σέλιος βουνών.
Λ. Μεσογείων & Χαλανδρίου 1 • 15343 πλατεία Αγ. Παρασκευής
Τηλ : 210 6015601, 6932 246932 • Fax : 210 6015601
e-mail: milias@otenet.gr • site: www.miliascamps.gr